

Jde tedy toliko o zodpovědění otázky, jsou-li místnosti zabrané užívány toliko čas od času.

Otázka tato není však otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou a zodpovědění její tvoří část skutkového zjištění, o které se naříkané rozhodnutí opírá.

Hledě k tomu nemohl nejvyšší správní soud, jsa vázán předpisem prvního odstavce § 6 zák. o správním soudě, zodpovědění této otázky žalovaným úřadem přezkoumati v ohledu věcném a mohl toliko zkoumati, netrpí-li provedené řízení některou z podstatných vad v 2. odst. tohoto paragrafu vytčených.

Ježto stížnost v tomto směru ničeho nevytýká a nejvyšší správní soud zkoumaje z moci úřední správnost provedeného řízení takových vad neshledal, zvláště když, jak ze spisů patrně, byla stěžujícímu si spolku před vydáním naříkaného rozhodnutí poskytnuta příležitost, aby mohl příslušnými doklady prokázat, jak rozsáhlá jest činnost spolková vůbec a jednotlivých funkcionářů zvláště a zejména, kolik čítá spolek členů, je-li spolkem užívaných místností pro účely spolkové zapotřebí a jsou-li přiměřeně využitkovány, nemohl nejvyšší správní soud ve výroku žalovaného úřadu, že se bytu užívá pro čas od času shledati nezákonnost.

Stížnost tvrdí dále, že jest dle stanov účelem spolku pěstovati přátelství, účinnou lásku k bližnímu a pravdu, kteréhož účelu má býti dosaženo pěstováním bratrského přátelství mezi členy, péčí o vdovy a sirotky, zušlechťováním a mravním povzbuzováním členů k šíření lásky k bližnímu a blaha lidské společnosti, pěstováním a osvědčováním lásky k vlasti, jakož i duševní prací v přednáškách a rozpravách.

Dle toho jest spolek nejen dobročinným, ale i osvětovým a poněvadž místností svých k účelům osvětovým dosud užívá, jest zabránění jich dle předposledního odstavce § 6 cit. nařízení vyloučeno.

Této námitce nemohl nejvyšší správní soud rovněž přiznati oprávněnosti, neboť zmíněné ustanovení vylučuje zabránění místností, jichž se dosud užívá k účelům osvětovým, tedy takových místností, které bezprostředně těmto účelům slouží, jako sálů určených k pořádání veřejných přednášek, učeben, veřejných knihoven a pod.

Že by místností zabraných k těmto účelům používáno bylo, ani stížnost sama netvrdí.

Dovozuje-li konečně stížnost z toho, že místnosti, o něž jde, byly jednou již žalovaným úřadem zabráněny a že bylo ku stížnosti proti tomu podané od záboru upuštěno, že nebyl žalovaný úřad při nezměněném způsobě jejich užívání oprávněn, je znovu zabrati, stačí na to poukázati, že dřívějším upuštěním od záboru nepozbyl žalovaný úřad práva, aby zavedl ve věci nová šetření a vydal nový nálezný obsah jako dříve.

Č. 293.

Z a b í r á n í b y t ů: Za nepoužívanou lze pokládati jen takovou místnost, které majitel její nepoužívá, ač není žádné překážky, jež by mu bránila jí užívat, a tedy jí pro své účely nepotřebuje.

(Nález ze dne 8. ledna 1920 č. 2.)

Prejudikatura: nález ze dne 29. října 1919 č. 4700, sbírky č. 221 a judikatura tam uvedená.

Věc: Václav Makovec na Král. Vinohradech proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabrání krámu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Rozhodnutím společného bytového úřadu v Praze zabrán byl v domě čp. 20 na Tylově náměstí na Vinohradech na základě § 6 nařízení z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. stěžovateli krám, poněvadž jest prokázáno, že se ho nepoužívá po dobu delší 4 neděl.

O stížnosti vytýkající nezákonnost a vadnost tohoto rozhodnutí uvažil nejvyšší správní soud toto:

Dle výsledků šetření i dle údajů stěžovatelových a dle znění naříkaného rozhodnutí není sporu o tom, že zabraná místnost nemá právní povahy bytu a jest krámem, tedy místností obchodní.

Místnost takovou lze zabrat jenom za předpokladu stanoveného v § 6, č. 7 cit. nařízení, totiž není-li používána.

Za nepoužívanou lze však, jak nejvyšší správní soud již častěji, na př. ve svém nálezu ze dne 29. října 1919 č. 4700 vyslovil, pokládati jenom takovou místnost, které majitel její nepoužívá, ačkoliv není žádné překážky, jež by mu bránila jí užívat, a které tedy pro své účely nepotřebuje.

V daném případě tvrdil však stěžovatel již v řízení správním i ve stížnosti, že používal krámu přechodně za skladiště zboží a věcí vlastní domácnosti, poněvadž mu poměry dříve nedovolovaly otevřít obchod potravinový, k jehož provozování v této místnosti jest úředně oprávněn.

Okolnosti tyto, které dle zásady shora vytčené byly by závažny pro posouzení otázky, jde-li o místnost nepoužívanou, které majitel její nepotřebuje, nebyly za účasti stěžovatelovy vyšetřovány a spočívá tedy skutková podstata naříkaného rozhodnutí na nedostatečném zjištění, pročež slušelo rozhodnutí toto dle § 6 zákona o správním soude zrušiti.

Č. 294.

Zabírání bytů: Pro posouzení otázky, jsou-li místnosti v přízemí a v I. poschodí téhož domu položené a příslušníky téže rodiny používané dvěma byty samostatnými, není rozhodnou výhradně okolnost, že oboje místnosti jsou prostorně od sebe odděleny, nýbrž padá též na váhu rozsah, určení, zařízení a způsob užívání jejich.

(Nález ze dne 8. ledna 1920 č. 3.)

Věc: Mořic František Roithner v Praze proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabrání bytu.